

на свирения звѣръ, цѣль облѣгнѣ въ кръви. Подирѣ туй тѣ го прѣдадохъ на сѣдилището.

Изгубеното дѣте.

(Обяснение на цѣлѣната картинка).

Много бѣхъ наказани родителитѣ на Невенка. Голѣмо нещастие имъ се бѣ случило. Тѣхната единичка и мила дѣщеря ѿ нѣмаше въ кѣщи, а вѣмето бѣше много лошо. Снѣгъ падаше на голѣми парцали и трупаше на всѣкъдѣ. Слѣдъ малко вѣме всичко се покри съ дебелъ снѣгъ; клонѣтѣ на дърветата бѣхъ увиснали като полюени.

Но така се продължава до обѣдъ; небото се изясни и се показа почервенелото слънце. Дѣцата радостни наискачахъ отъ топлата стая и отидохъ да играхтъ: нѣкои правехъ голѣми топове, а други се бѣхтехъ съ снѣгъ. Сѣщо и врабчетата бѣхъ радостни, тѣ скацахъ отъ клонъ на клонъ и отъ подирѣ си събарехъ много снѣгъ.

Много е весело на дѣцата въ такъвъ зименъ день! Цѣль день играхтъ, почивка нѣма за тѣхъ! Весело бѣше и на малката Невенка. Майка ѿ работеше въ кѣщи, а тя излѣзе да се понарадва на еаднѣлия снѣгъ. На улицата видѣ засѣмнитѣ дѣца какъ си играхтъ изъ снѣгѣтъ. Погледа ги малко и трѣгнѣ по-нататѣкъ. Много обича да гледа нестѣпкани снѣгъ, а особено покривитѣ на кѣщитѣ.

Като повървѣ още (а тя се бѣше доста отдалечила отъ тѣхната кѣща), Невенка помисли малко и си каза: „Колко ли е хубаво отѣнѣ градѣтъ, тамъ снѣгѣтъ е много гладѣкъ; азъ ще отидѣ да видѣ!“ и радостно трѣгнѣ по-бързо да върви.